

kunne reise sig ved den foreslaaede Lovs mulige senere Anvendelse af Domstolene. Hvad der for mig navnlig er Hovedsagen, er, at det kommer til at staae noget mere klart, navnlig overfor de Politimestre, der skulde anvende Bestemmelserne, hvorledes der skal forholdes i det almindelige Tilfælde, at en Person skal straffes og tillige have et Paalæg om at lade Vaccinationen foretage inden en vis Tid. Saaledes som § 2 nu er affattet, maa man — affeet fra den Mulighed, at en Politimester, der, som den høitærede Minister sidst sagde, ikke læser rigtig, kan troe, at han kun kan give Tilhold og slet ikke kan idømme Straf — saalænge der i Paragraphen staar „Tilhold“, aabenbart forstaae den saaledes, at den Paagjældende først skal straffes og dernæst skal have et Tilhold, hvornæst der, naar dette Tilhold ikke opfyldes, — saaledes antager idetmindste jeg, men det gjør rigtignok den høitærede Minister ikke — maa en ny Dom til for at sætte den daglige Bøde i Værk. Ved at forandre Ordet „Tilhold“ til „Paalæg“ troer jeg derimod, at man vil gjøre det klart, at Politimesteren kan gjøre det Hele af under een Sag, idet Dommen saa godt kan lyde paa, at den og den Person idømmes en Straffebøde, og at det derhos paalægges ham at gjøre det og det. Jeg har aldrig seet, at man i Domme har brugt Udtrykket „Tilhold“ paa den Maade, idet „Tilhold“ altid forudsætter en senere Rejsbehandling, ikke at tale om, at „Tilhold“ jo i det conventionelle juridiske Sprog er en under særegne solenne Former given Tilfjendegivelse til en Person om at foretage en vis Handling. Jeg skal imidlertid, som sagt, slet ikke nu gaae nærmere ind herpaa, saameget mere da Udvalget har tiltraadt de af Ministeren stillede Ændringsforslag, og disse saaledes formeentlig ville kunne ventes vedtagne. — Med Hensyn til den Forandring, som den høitærede Minister har foreslaaget i 3die Linte af § 4, skal jeg bemærke, at den efter min Mening klarer den Banstuelighed, som jeg ved forrige Behandling ankede over, at der vilde være for Politimesteren og Districtslægen ved at gjøre det Paabud, der gives i Paragraphen, effectivt.

Griffen: Derfor det er rigtigt, hvad jeg har hørt, at det er nødvendigt efter en vis Mærckes Forløb at lade sig gjenindpode, naar Indpodningen skal vedblive at gjøre Nytte, saa troer jeg, at det tillige er rigtigt at fremme Gjenindpodningen ad frivillig Veie. Men under denne Forudsætning maa jeg da ogsaa være uenig med den høitærede Minister, forsaavidt som han meente, at man maaffee vilde gaae Vægerne for nær ved at nedsætte Betalingen for Gjenindpodningen til 16 Skilling. Jeg er af den Anskuelse, at vi maaffee netop derved ville skaffe Vægen en større Indtægt, forudsat da at det kan lykkes at saae Folk til frivillig at lade sig gjenindpode, inden der indtræder en Kopper-epidemi. Ved at nedsætte Betalingen vil man maaffee faae langt flere til at lade sig gjenindpode end ellers, og Vægens Indtægter ville i saa Fald paa samme Tid derved forøges.

Justitsministeren: Der er et Punkt, som jeg før kom til at forbigaae, men som jeg dog udtrykkelig maa omtale, fordi det er et særligt juridisk Punkt, og fordi jeg ikke veed, om ikke maaffee de Herrer, som ikke have det for mig noget overraskende Kendskab, der er blevet udvillet fra flere Sider, til Cancelliskrivelse og ministerielle Skrivelser, ellers kunde troe, at der stod noget Arigtigt i Motiverne til Lovforslaget. Det Punkt, hvortil jeg sigter, angaaer Spørgsmaalet om, hvad den gjældende Lovgivning hjemler i Henseende til Vaccination. Den ærede Ordfører har forøvrigt allerede udtalt sig fuldkomment rigtig og fuldkomment oplysende om Forholdet, og han citerede navnlig en Skrivelse, som jeg maa tilstaae, at jeg ikke kjendte, der afgav et yderligere Beviis for Rigtigheden af den Opfattelse, som den ærede Ordfører saaledes gjorde gjældende. Sagen er den, at det staar aldeles utvivlsomt udtalt i Placaten af 19de November 1811, at „naar Vaccinationen er foretagen uden Betaling og paa offentlig Bekostning, paaligger det den Vaccinerede, efter foregaaende Tilfigelse, at fremstille sig for Vægen, paa det at Kop-